# DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)
23. november 1995 *

I sag C-476/93 P,

**Nutral SpA**, Casalbuttano, Cremona (Italien), ved advokaterne Emilio Cappelli og Paolo de Caterini, Rom, samt advokat Mario de Bellis, Mantova, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Charles Turk, 13 B, avenue Guillaume,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 21. oktober 1993 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (sagerne T-492/93 og T-492/93 R, Nutral mod Kommissionen, Sml. II, s. 1023), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af kendelsen,

den anden part i appelsagen er:

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber** ved juridisk konsulent Eugenio de March, som befuldmægtiget, bistået af advokat Alberto Dal Ferro, Vicenza, og med valgt adresse hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

* Processprog: italiensk.

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet (refererende dommer), og dommerne J.C. Moitinho de Almeida og C. Gulmann,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 12. oktober 1995,

afsagt følgende

## Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 22. december 1993 har Nutral SpA (herefter »Nutral«) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af kendelsen afsagt den 21. oktober 1993 (sagerne T-492/93 og T-492/93 R, Nutral mod Kommissionen, Sml. II, s. 1023, herefter »den anfægtede kendelse«), hvorved Retten i Første Instans dels tog Kommissionens afvisningspåstand til følge og frifandt denne for Nutral's påstand om annullation såvel af Kommissionens beslutning nr. SG(93) D/140.082 af 3. marts 1993 som af enhver anden forudgående retsakt, som havde forbindelse eller var konneks hermed, og som særlig vedrører undersøgelsesrapporten nr. SG(92) D/140.028 af 19. januar 1993, som er udfærdiget af den tjenstlige enhed for koordinering af bedrageribekæmpelse, dels ikke tog appellantens begæring om foreløbige forholdsregler til følge.

2 Retten har i sin kendelse fastslået følgende faktiske omstændigheder:

»1. Det sagsøgende selskab er specialiseret i fremstilling, behandling, indførsel og udførsel af foder. Da Kommissionen fandt, at der var begået uregelmæssigheder vedrørende visse af de indførsler, som sagsøgeren havde foretaget, anmodede den ved skrivelse af 6. august 1992 de italienske myndigheder om at indlede en undersøgelse — hvori Kommissionen desuden selv ytrede ønske om at deltage — i henhold til artikel 6 i Rådets forordning (EØF) nr. 595/91 af 4. marts 1991 om uregelmæssigheder og tilbagebetaling af beløb, der uberettiget er udbetalt inden for rammerne af finansieringen af den fælles landbrugspolitik samt om oprettelse af et informationssystem på dette område samt om ophævelse af forordning (EØF) nr. 283/72 (EFT L 67, s. 11), som skulle vedrøre indførslerne fra Østrig af et produkt fremstillet på basis af skummetmælkspulver, der var benævnt 'næringsmiddel på basis af flydende skummetmælk, emulgeret ved hjælp af raffineret oksefedt til konsum'.

2. I medfør af bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 986/68 af 15. juli 1968 om fastsættelse af almindelige regler for ydelse af støtte til skummetmælk og skummetmælkspulver til foderbrug (EFT 1968 I, s. 250) og Kommissionens forordning (EØF) nr. 1725/79 af 26. juli 1979 om nærmere regler for støtte til skummetmælk, der forarbejdes til foderblandinger, og til skummetmælkspulver til kalvefoder (EFT L 199, s. 1, herefter 'forordning nr. 1725/79'), fik sagsøgeren mellem 1988 og 1991 udbetalt EF-støtte for skummetmælkspulver, som denatureres eller anvendes til fremstilling af blandfoder. Støtten blev udbetalt af det italienske interventionsorgan, Azienda di Stato per gli Interventi sul Mercato Agricola (herefter 'AIMA').

3. I det omfang, det nævnte produkt dels indeholdt et erklæret indhold af fedtstoffer af mælk på under 1,5% og af proteiner af mælk på under 2,5%, dels hidrørte fra et land, der var medlem af Den Europæiske Frihandelssammenslutning (EFTA),

blev der af de successivt importerede varepartier hverken opkrævet nogen afgift på grundlag af værdien eller på grundlag af et »variabelt element« — hvilke afgifter ellers normalt opkræves af varer importeret fra tredjelande i henhold til artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 3033/80 af 11. november 1980 om fastsættelse af en ordning for handelen med visse varer fremstillet af landbrugsprodukter (EFT L 323, s. 1).

4. Ved skrivelse af 19. januar 1993 tilsendte direktøren for den tjenstlige enhed for koordinering af bedrageribekæmpelse (herefter 'Tjenesten for Bedrageribekæmpelse') de italienske myndigheder rapporten, som var udfærdiget af de personer, Kommissionen havde pålagt at deltage i førnævnte undersøgelse. Han anmodede de italienske myndigheder om at træffe de nødvendige administrative foranstaltninger for at sikre, at de omhandlede beløb blev tilbagebetalt, og at holde Kommissionen orienteret om sagens videre gang.

5. Ifølge konklusionerne i undersøgelsesrapporten indeholdt det af sagsøgeren importerede produkt i modsætning til, hvad der var blevet angivet, over 2,5% mælkeprotein, hvorfor der burde have været opkrævet den afgift på grundlag af det 'variable element', som normalt skal opkræves ved indførsler fra tredjelande. Ved undersøgelsen blev det endvidere fastslået, at en del af det pågældende produkt (nemlig 500 tons) oprindelig hidrørte fra det tyske interventionsorgan, og at der i forvejen var udbetalt eksportrestitutioner til produktet, hvorfor støtte til skummetmælkspulver var udelukket i henhold til artikel 1, stk. 2, litra b), i nævnte forordning nr. 1725/79.

6. Den 26. februar 1993 optog 'Comando nucleo polizia tributaria di Cremona della guardia di finanza' (herefter 'guardia di finanza') en rapport over sagsøgeren, hvori man angav, at selskabet 'fejlagtigt havde oppebåret EF-støtte inden for landbrugssektoren for 500 tons mælkepulver som angivet i punkt 2) i konklusionerne af den undersøgelsesrapport, som var tilsendt ved skrivelse nr. SG(92) D/140.028 af 19. januar 1993 fra Tjenesten for Bedrageribekæmpelse'.

7. Den 3. marts 1993 gav direktøren for Tjenesten for Bedrageribekæmpelse de italienske myndigheder følgende meddelelse ved skrivelse nr. SG(93) D/140.082:

...

'Med henblik på uddybning af punkt 2) i konklusionerne af undersøgelsesrapporten ... skal jeg herved meddele, at selv om det kompetente organ lovligt har udbetalt Nutral støtte til forarbejdet skummetmælk til foder, må det anses for retsstridigt at oppebære en sådan støtte.

I betragtning heraf bør de kompetente nationale myndigheder ud over at foretage en beregning af det variable element for hele det importerede produkt og at kræve den støtte tilbage, som er udbetalt til forarbejdningen af 500 tons mælkepulver fra d'Ilyichevsk, kræve hele den støtte tilbagebetalt, som er ydet til den forarbejdning af mælkepulver, som det importerede produkt gennemgik mellem januar 1988 og den 14. august 1991'.

8. Ved skrivelse af 23. marts 1993 fra Schmidhuber, medlem af Kommissionen, til finansministeren, ministeren for Land- og Skovbrug samt ministeren for EF-politik og Regionale Anliggender opfordrede Kommissionen — efter at have henvist til sine tidligere meddelelser af 19. januar og 3. marts 1993 — de kompetente italienske myndigheder til snarest muligt at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på tilbagekrævning af de omhandlede beløb dels i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om opkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1, herefter 'forordning nr. 1697/79'), dels i henhold til artikel 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT L 94, s. 13, herefter 'forordning nr. 729/70').

9. Den 27. april 1993 optog guardia di finanza en rapport over sagsøgeren om den støtte til skummetmælkspulver, som selskabet fejlagtigt havde oppebåret fra AIMA mellem 1988 og 1991. En kopi af denne rapport blev tilsendt Ministeriet for Land- og Skovbrug med henblik på, at ministeriet udstedte den 'beslutning om pålæg', som er foreskrevet i artikel 3 i den italienske lov nr. 898 af 23. december 1986.«

3 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 6. juli 1993 har Nutral anlagt sag i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, med påstand om annullation af Kommissionens førnævnte beslutning af 3. marts 1993 samt af enhver anden forudgående retsakt, som har forbindelse eller er konneks hermed, og har ved særskilt dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 13. september 1993 indgivet begæring om, at Domstolen træffer kendelse om udsættelse af beslutningens gennemførelse. De to sager er blevet henvist til Retten ved kendelse af 27. september 1993 truffet i medfør af artikel 4 i Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21).

4 Kommissionen påstod sagen ved Retten i Første Instans afvist.

5 Til støtte for sin afvisningspåstand gjorde Kommissionen for det første gældende, at den retsakt, som påstodes annulleret, ikke var nogen anfægtelig beslutning i traktatens artikel 173's forstand. Efter Kommissionens opfattelse affødte hverken skrivelserne af 3. og 23. marts 1993 eller undersøgelsesrapporten i sig selv nogen forpligtelser for staten og dermed så meget mindre for Nutral. Medlemsstaternes pligt til at dække de beløb, som ikke var opkrævet, fremgik direkte af forordning nr. 729/70 og nr. 1697/79.

6 Til støtte for sin afvisningspåstand gjorde Kommissionen for det andet gældende, at den anfægtede retsakt ikke direkte berørte Nutral. Kun en national retsakt,

såsom den rapport, der var optaget af de italienske myndigheder, og som sagsøgeren kunne anfægte under anvendelse af de retsmidler, som står til rådighed i italiensk ret, kunne tilføje sagsøgeren nogen skade. Endvidere anførte Kommissionen, at Fællesskabets regler bygger på et strikt kriterium for kompetencefordelingen mellem Kommissionen og medlemsstaterne.

7 For det tredje har Kommissionen anført, at i det omfang, den af Nutral anlagte sag vedrørte den undersøgelsesrapport, som var indeholdt i bilaget til rapporten af 26. februar 1993, var sagen anlagt efter udløbet af fristen i traktatens artikel 173.

8 Over for denne afvisningspåstand anførte Nutral ved Retten i Første Instans, at det var den endelige konstatering af sagsøgerens overtrædelse, som var fastslået utvetydigt og bindende i den anfægtede skrivelse, der skadede sagsøgerens interesser. De italienske myndigheder bekræftede nemlig efterfølgende blot resultaterne af undersøgelsen i den rapport, som blev forkyndt for sagsøgeren den 27. april 1993, og hvori det allerede var angivet, hvilke beløb sagsøgeren skulle tilbagebetale tillige med det udtrykkelige påkrav om betaling af beløbene. Ingen af de kompetente myndigheder havde truffet nogen »beslutning om pålæg«, hvori overtrædelsen blev fastslået, således som det er foreskrevet i den italienske lovgivning. Sagsøgeren blev dermed berøvet den retsbeskyttelse, som selskabet har krav på efter italiensk ret.

9 Desuden gjorde Nutral gældende, at der ikke kunne gives Kommissionen medhold i dens argument om, at der ikke var truffet nogen anfægtelig afgørelse, hvilket argument Kommissionen støttede på, at fællesskabsinstitutionerne ikke havde nogen kompetence på området. Dette ville nemlig medføre, at enhver foranstaltning truffet af en inkompetent myndighed derved ville blive unddraget retlig kontrol.

10 Endelig anførte Nutral over for Kommissionens tredje formalitetsindsigelse, at det først var i kraft af skrivelsen af 3. marts 1993, at undersøgelsesrapporten — der

indtil da udelukkende havde karakter af en forberedende retsakt — fik en anden betydning og rækkevidde hvad angår konstateringen af overtrædelsen.

11 Til støtte for sin appel af Rettens kendelse har Nutral fremført to anbringender, nemlig at der er anlagt en urigtig fortolkning dels af Fællesskabets regler, dels af begrebet anfægtelig retsakt.

## Det første anbringende til støtte for appellen

12 Nutral har for det første gjort gældende, at Retten i kendelsens præmis 26 ff. har anlagt en urigtig fortolkning af forordning nr. 729/70 og nr. 1697/79 i forbindelse med forordning nr. 595/91. Efter appellantens opfattelse er Kommissionens kompetence på det pågældende område blevet gradvis udvidet. Kommissionen er således nu udstyret med en egentlig beslutningskompetence i hvert fald hvad angår konstateringen af de faktiske omstændigheder i forbindelse med afholdelsen af uregelmæssige fællesskabsudgifter inden for landbrugssektoren samt beviset for og den retlige kvalifikation heraf.

13 Dette anbringende bestrides af Kommissionen. Efter dennes opfattelse har Retten anlagt en korrekt fortolkning af forordning nr. 729/70, nr. 1697/79 og nr. 595/91, som er i overensstemmelse med den gældende ordning for kontrol af Fællesskabets udgifter på landbrugsområdet og med Domstolens praksis.

14 Vedrørende dette anbringende må det konstateres, at Retten under henvisning dels til Domstolens praksis på området (dom af 7.7.1987, forenede sager 89/86 og 91/86, Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen, Sml. s. 3005, præmis 11), dels til selve ordlyden af artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 729/70 i den anfægtede kendelses præmis 26 udtalte, at efter den nugældende ordning for fællesskabsinstitutionerne og de retsforskrifter, der regulerer forholdet mellem Fællesskabet og medlemsstaterne, påhviler det disse, så længe der ikke er vedtaget modstående bestemmelser i fællesskabsretten, at sikre gennemførelsen af

Fællesskabets retsforskrifter inden for deres område, navnlig for så vidt angår den fælles landbrugspolitik.

15 I nævnte dom tilføjede Domstolen i øvrigt (se præmis 11, sidste punktum), at især hvad angår de finansielle foranstaltninger, der træffes i forbindelse med den fælles landbrugspolitik, skal medlemsstaterne i henhold til artikel 8 i forordning nr. 729/70 træffe de nødvendige foranstaltninger til at kræve de beløb tilbagebetalt, der er udbetalt med urette på grund af uregelmæssigheder eller forsømmelser. Denne bestemmelse er, hvad angår finansieringen af den fælles landbrugspolitik, det konkrete udtryk for den generelle diligenspligt, som er foreskrevet i traktatens artikel 5 (dom af 6.10.1993, sag C-55/91, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4813, præmis 56).

16 Retten tilføjede herefter i den anfægtede kendelses præmis 27, at såfremt de kompetente myndigheder, som det hedder i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1697/79, konstaterer, at »hele eller en del af den import- eller eksportafgift, der ... skulle have været opkrævet ..., ikke er opkrævet hos debitor, kan disse foretage en efteropkrævning af det manglende afgiftsbeløb«. Som fastsat i samme forordnings artikel 4 skal endvidere »efteropkrævningen foretages af de kompetente myndigheder, under overholdelse af de gældende bestemmelser på dette område, over for den fysiske eller juridiske person, som primært eller subsidiært er forpligtet til at betale den ... fastsatte import- eller eksportafgift ...«.

17 Heraf konkluderede Retten i den anfægtede kendelses præmis 28, at det inden for dette område påhviler medlemsstaterne at gennemføre Fællesskabets retsforskrifter og med henblik på tilbagesøgning af de beløb, der er udbetalt med urette, træffe de fornødne individuelle afgørelser i forhold til de pågældende erhvervsdrivende, hvorved medlemsstaterne skal følge reglerne i den nationale lovgivning, dog med de begrænsninger, der måtte følge af fællesskabsretten (jf. Domstolens dom i førnævnte sag Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen, præmis 12).

18 Retten anlagde derfor samme fortolkning af de nævnte forordninger, som Domstolen har gjort i sin praksis.

19 Endvidere bemærkes, at Kommissionen inden for rammerne af den kontrolordning, som er indført ved forordning nr. 729/70, kun udøver en supplerende funktion. Dette kommer klart til udtryk i ottende betragtning til forordning nr. 729/70, hvorefter det til supplering af den af medlemsstaterne på eget initiativ gennemførte kontrol, der som hidtil er af den væsentligste betydning, skal bestemmes, at Kommissionens funktionærer skal foretage undersøgelser, og at Kommissionen skal kunne kræve medlemsstaternes bistand (jf. dom af 9.10.1990, sag C-366/88, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 3571, præmis 20, og i førnævnte sag, Italien mod Kommissionen, præmis 31 og 32).

20 Selv om reglerne for samarbejdet mellem Kommissionens tjenestegrene og de nationale myndigheder med henblik på bekæmpelse af uregelmæssigheder er blevet nærmere præciseret ved forordning nr. 595/91 i lyset af de indvundne erfaringer, har denne forordning ikke ændret den ordning, som blev indført ved forordning nr. 729/70. Det er ikke rigtigt, som anført af Nutral, at forordning nr. 595/91 giver Kommissionen beføjelse til at vedtage bindende retsakter i forhold til de erhvervsdrivende som led i forebyggelsen og forfølgningen af uregelmæssigheder eller forsømmelser ved finansieringen af den fælles landbrugspolitik. Forordningen har blot styrket Kommissionens beføjelse til at tage initiativ og dets midler til at sikre sig oplysninger og kontrol på dette område.

21 Endelig bekræftes det til fulde af traktatens artikel 209 A, som blev indsat i EF-traktaten ved traktaten om Den Europæiske Union, at ansvaret for bekæmpelsen af svig, som er til skade for Fællesskabets finansielle interesser, påhviler medlemsstaterne.

22 Nutral kan derfor ikke med føje hævde, at Retten burde have lagt til grund, at Kommissionen havde beføjelse inden for det pågældende område til at vedtage retsakter i forhold til erhvervsdrivende. Appellanten erkender da også, at artikel 6 i forordning nr. 595/91 ikke giver Kommissionen nogen beføjelse til at iværksætte undersøgelser i stedet for medlemsstaterne i de tilfælde, hvor der er formodning for, at der er begået uregelmæssigheder.

23 Til støtte for sit første anbringende har Nutral dog ikke desto mindre fastholdt i replikken, at Kommissionen — nærmere betegnet Tjenesten for Bedrageribekæmpelse — har tilsidesat proceduren i henhold til artikel 6 i forordning nr. 595/91. Nutral anfører herom, at det i modsætning til, hvad der er foreskrevet i artikel 6, nemlig var Kommissionen selv og ikke de italienske myndigheder, som formulerede de konklusioner, der blev draget på grundlag af undersøgelsen, og at de italienske myndigheder blot nøjedes med at gennemføre disse.

24 Appellanten har ikke på dette punkt fremført nye omstændigheder til støtte for sit første anbringende, men blot bestridt lovligheden af den beslutning, der blev truffet af de italienske myndigheder, og som skulle være bebyrdende for appellanten. Domstolen har derfor ingen kompetence til at udtale sig om dette punkt under nærværende appelsag. Appellanten må derfor i givet fald udnytte de retsmidler, der står til selskabets rådighed efter italiensk ret, for at kunne anfægte denne beslutning ved de nationale domstole.

25 Af samtlige de anførte betragtninger følger, at det første anbringende, som Nutral har fremført til støtte for appellen, må forkastes.

## Det andet anbringende til støtte for appellen

26 Nutral har for det andet gjort gældende, at Retten ved at antage i den anfægtede kendelses præmis 28, at kun de foranstaltninger, som træffes af de nationale myndigheder, kunne afføde bindende retsvirkninger til skade for appellantens interesser, har afvist at anerkende, at den anfægtede afgørelse kunne prøves under et annullationssøgsmål og dermed har begået en retsvildfarelse. Ifølge appellanten kunne Retten ikke afvise sagen alene med den begrundelse, at Kommissionen ikke havde nogen kompetence inden for det pågældende område til at vedtage retsakter, som havde bindende retsvirkninger over for appellanten, men burde have undersøgt den anfægtede afgørelses faktiske rækkevidde.

27 Heroverfor anfører Kommissionen, at Retten ikke har baseret sig på en urigtig opfattelse af, hvilke retsakter der kan anfægtes i henhold til traktatens artikel 173. Retten gennemgik nemlig Kommissionens skrivelser af 3. og 23. marts 1993 og nåede frem til den konklusion — uden i øvrigt at bestride Kommissionens kompetence til at tilstille de italienske myndigheder disse retsakter — at de ikke havde nogen bindende retsvirkning, som kunne berøre sagsøgerens interesser.

28 For at kunne tage stilling til Kommissionens afvisningspåstand må det, som Retten anførte i den anfægtede kendelses præmis 24, først tages i betragtning, at ifølge Domstolens faste praksis kan kun retsakter eller beslutninger, der indeholder foranstaltninger med retligt bindende virkninger, som kan berøre en sagsøgers interesser, gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af EØF-traktatens artikel 173 (kendelse af 8.3.1991, sagerne C-66/91 og C-66/91 R, Emerald Meats mod Kommissionen, Sml. I, s. 1143, præmis 26).

29 I den anfægtede kendelse bemærkede Retten videre følgende:

»I den foreliggende sag henvendte Kommissionen sig, som anført i det foregående, til de italienske myndigheder, efter at der var foretaget en undersøgelse, som Kommissionen på begæring deltog i, og anmodede dem om dels at kræve visse støttebeløb tilbage fra sagsøgeren, som denne havde fået udbetalt, og som Kommissionen har betegnet som uretmæssige, dels at inddrive nogle importafgifter, som sagsøgeren var forpligtet til at betale. Det var på foranledning af de meddelelser, som Kommissionen tilsendte de italienske myndigheder, at disse traf en række foranstaltninger med henblik på tilbagesøgning af de beløb, som sagsøgeren med urette havde fået udbetalt« (præmis 25).

30 Følgelig begrænsede Retten sig med føje til at fastslå, at de skrivelser, som Kommissionen tilsendte de italienske myndigheder, blev afsendt som led i samarbejdet

mellem Kommissionen og de nationale myndigheder, der har til opgave at anvende Fællesskabets regler, og at disse skrivelser alene havde karakter af anbefalinger eller udtalelser uden retsvirkning. Heraf udledte Retten i den anfægtede kendelses præmis 28, sidste punktum, at kun de foranstaltninger, som var truffet af de nationale myndigheder, havde bindende retsvirkninger over for sagsøgeren, samt i kendelsens præmis 29, at de anfægtede retsakter ikke kunne anses for afgørelser, som direkte berørte sagsøgerens retsstilling.

31 Den anfægtede kendelses præmis 28, sidste punktum, bør derfor ikke læses uden sammenhæng med de betragtninger som helhed, hvori det indgår. I modsætning til det af Nutral anførte, tilsigtede Retten således kun at udtale sig om det konkrete tilfælde, som var forelagt den, og ikke at fastslå, at Kommissionens retsakter inden for det pågældende område ikke kunne indeholde noget klagepunkt for de erhvervsdrivende alene på grund af den omstændighed, at Fællesskabets regler ikke tillagde Kommissionen nogen kompetence til at træffe beslutninger direkte i forhold til de pågældende.

32 Følgelig foretog Retten en korrekt retlig kvalifikation af den omtvistede retsakt, hvorfor appellantens andet anbringende må forkastes.

33 Appellen må herefter som helhed forkastes.

## Sagens omkostninger

34 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Appellanten har tabt sagen og bør derfor pålægges sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

**1) Appellen forkastes.**

**2) Appellanten betaler sagens omkostninger.**

Puissochet Moitinho de Almeida Gulmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. november 1995.

R. Grass J.-P. Puissochet

Justitssekretær Formand for Tredje Afdeling